

Дикі каченята

Василь Чухліб

Любить Тетянка плавати з татом на човні, коли Десна розіллється. Бо завжди вони на щось цікаве натрапляють.

Ось і зараз — пливли мимо старої верби, і раптом щось як фуркне.

— Еге, це ж ми качку сполохали,— сказав тато.— Та он і дупло у вербі. Там вона, мабуть, каченят висиджує.

Тато підчалив до верби, звівся у човні, заглянув у дупло.

— Так і є. П'ятеро яєць у гнізді.

— І я хочу подивитися! — забажала Тетянка.

Тато підняв її на руках, і вона також заглянула в дупло.

— Еге ж, п'ятеро. Трішки зелененькі.

— А тепер поїхали звідсіля хутчіш, доню,— взявся тато за весла.— Бо качка може злякатися нас і тоді покине гніздо.

Вони попливли далі.

— А чи скоро каченята вилупляться? А де вони житимуть, у дуплі? — допитувалась Тетянка.

— У качки-крижня каченята наприкінці квітня з'являються. Отож уже скоро. Спочатку вони плаватимуть разом з матір'ю, а потім навчатися літати,— розповідав тато.

— А як же вони до води доберуться зі своєї верби? Такі маленькі? — замислилась Тетянка.

— Мабуть, на парашутиках,— пожартував тато.

Минуло кілька днів. І знову плив їхній човен між вербами.

Коли підпливали до старої верби, почули кахкання дикої качки.

Тато завернув човна за кущ лози.

— Подивимось, що трапилося.

Качка кружеляла довкола верби і кахкала, задерши дзьоба.

— Може, хто гніздо її зруйнував? — стривожився тато.

І тут Тетянка закричала:

— Ой, тату, дивися: парашутики летять!

І справді — з верби летіли парашутики чи жовті кульбабки. Поплюхалися у воду і... запищали. Та це ж каченята!

— От і приводнилися! — засміявся тато.

А Тетянка заплескала в долоні.

Качка радісно кахкала, повертала голову то до одного, то до другого каченяти.

Каченята кульбабками плавали довкола матері. А вона щось порозмовляла з ними і тихенько попливла до ближнього очерету. А каченята за нею — рівненьким шнурочком.